

ΕΤΟΣ 56ον

19 Ὀκτωβρίου 2008

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 42 (2890)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἡ σημερινή περικοπή περιγράφει τό θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ γιοῦ τῆς χήρας ἀπό τῆ Ναϊν. Ἐκτός ἀπό τόν γιό τῆς χήρας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀνάστησε τή θυγατέρα τοῦ Ἰάειρου καί τόν τετραήμερο Λάζαρο. Οἱ νεκραναστάσεις ἦταν μαζί μέ τά ὑπόλοιπα θαύματά Του τά «σημεῖα» τῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στή γῆ καί τῆς ἐξέλευσης τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν (Ματθ. 11,2-6).

Ὁ ἄνθρωπος καί ὁ θάνατος

Πρὶν ἀπό τήν ἐξέλευση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο ἡ ἀνθρωπότητα κατοικοῦσε στή χώρα πού τή σκίαζε ὁ θάνατος (Ματθ. 4,16). Μέ τή Σταύρωση καί τήν Ἀνάστασή Του ὁ Κύριος δέν λαφυραγώγησε μόνο τόν ἄδη, ἀνασταίνοντας «παγγενῆ τόν Ἀδάμ», ἀλλά καί κατέργησε τόν θάνατο, παίρνοντας τά κλειδιά του (Ἀποκ. 1,18). Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν νά γευθεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐκούσια τόν θάνατο γιά τό καλό ὄλων (Ἐβρ. 2,9).

Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας κρύβει βαρυσήμαντα μηνύματα γιά τόν ἄνθρωπο. Ὅλα ὅσα σχετίζονται μέ τόν βίο εἶναι εὐθραστα καί παροδικά ἀγαθά καί δέν βλῆπει ὁ καθένας σ' αὐτά τίποτε ἄλλο παρά μιά ἀγωνιώδη πάλη νά ἀναμετρηθοῦν μέ τόν θάνατο. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι «βλῆπουν» τόν θάνατο τῶν προσφιλῶν τους προσώπων ὡς πραγματικό γεγονός. Τόν «γνωρίζει» ὁ καθένας προσωπικά τήν ὥρα τῆς δικῆς του «συγκομιδῆς». Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος στερεῖται τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδος, φοβᾶται καί τρέμει τόν θάνατο. Γνωρίζει πῶς, ὁποῖος περνάει τίς πύλες τοῦ ἄδη, δέν ξαναγυρίζει πίσω. Δέν ἀγωνίζεται νά τόν κατανικήσει, ἀλλά τόν ἀποδέχεται σιωπηλά.

Εἶναι ὁ θάνατος ἡ κοινὴ «μοίρα» ὄλων τῶν ἀνθρώπων; Εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια γιά τόν ἄνθρωπο; Αὐτά συνήθως ψιθυρίζουν πολλοὶ σέ ὥρες θανάτου. Κι αὐτά τους τά ἐρωτήματα, ἐκφράζοντας τήν ἐσωτερική τους ἀγωνία γιά τή ζωὴ καί τόν θάνατο, καταλήγουν νά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θάνατος. Αἰῶνες τώρα μετά τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά τόν πολύ κόσμο ὁ βιολογικός θάνατος εἶναι ὄχι

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ζ' 11-16)

Ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοί, καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέγρητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι Προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν· καὶ, ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

μόνο τό τέλος τοῦ ἐπί γῆς βίου, ἀλλῆ καί τό τέλος τῆς ζωῆς, μιᾶς καί κατ' αὐτούς ἐκμηδενίζεται τό ἀνθρώπινο ὄν.

Ἡ ὁμῶς ὁ θάνατος στήν οὐσία του εἶναι μία πράξη· εἶναι ἡ τελευταία πράξη τοῦ βίου πού ἐπισφραγίζει ὅλες τίς ἀλλῆλες καί δίνει σ' αὐτές νόημα. Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου δέν ἔχει ἀλλοίωτα ἢ κενά. Εἶναι μιᾶ διαρκῆς πορεία ἀπό τή μέρα τῆς γέννησής του πρός τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ βιολογικός θάνατος διακόπτει φαινομενικά μόνο αὐτή τήν πορεία. Μοιάζει σάν τό τέλος τῆς ὑπαρξης. Δέν εἶναι ὁμῶς τό τέλος, γιατί ὁ θάνατος ἀπλῶς εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς τελείωσης.

Ἵ Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ θάνατός του

Ἵ Θεός δέν δημιούργησε τόν θάνατο κι οὔτε χαίρεται, ὅταν πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι (Σοφ. Σοῦ. 1, 13). Ἵ Ἐπῆσε τόν ἄνθρωπο μέ σκοπό νά γίνει ἀθάνατος. Ἵ Ἡ θάνατος μπῆκε στόν κόσμο ἀπό φθόνο τοῦ διαβόλου (2, 23). Ἵ Ἡ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑπογραμμίζει πῶς ὁ θάνατος καί ἡ φθορά εἶναι συνέπεια τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων. Ἵ Ἡ ἁμαρτία διαπράχθηκε πρῶτα καί μετὰ ἀκολούθησε ὁ θάνατος ὡς καρπός τῆς.

Ἵ Ἄν δέν ἦταν ἀθάνατος ὁ ἄνθρωπος δέν θά ἔθετε ὁ Θεός τή θνητότητα σάν ἀποτέλεσμα τῆς παρακοῆς του ἀπό τήν παράβαση τῆς ἐντολῆς του. Καί τοῦτο γιά νά μήν ἁμαρτάνει ἀθάνατα. Ἵ Ἡ θάνατος καταστρέφει τό σῶμα μέ τό ὅποιο ἔγινε ἡ ἁμαρτία καί τό ὁδηγεῖ στήν ἀνάσταση μέ καινούργια, χωρίς κηλίδες ἁμαρτίας, μορφή. Σάν ἕνα χάλκινο φθαρμένο ἀνδριάντα πού τόν ρίχνουν στό χωνευτήρι καί τόν ἐπανακατασκευάζουν ἡλαφρότερο ἀπό πρῖν. Ἵ Ἐτσι καί ὁ θάνατος, ἐνῶ εἶναι παιδί τῆς ἁμαρτίας, στό τέλος κατατρώει τή μητέρα του.

Ἵ Ἡ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά ἐλευθερώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ θανάτου, προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση καί ἔτσι ἔγινε ἀληθινῆς φύσης μέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος. Γι' αὐτό ἡ τιμωρία, πού ἄξιζε στήν ἀνθρώπινη πεσμένη φύση, ἔπρεπε νά πέσει πάνω Του καί τελικά ἔπεσε. Πέθανε, γιά νά νεκρώσει μιᾶ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε εἰς μίαν πόλιν πού ὠνομάζετο Ναῖν καί μαζί του ἐπήγαιναν καί οἱ μαθηταί του καί πολύς κόσμος. Μόλις ἐπλησίασε εἰς τήν πύλιν τῆς πόλεως, μετεφέρετο ἕξω ἕνας νεκρός πού ἦτο τό μόνο παιδί τῆς μητέρας του ἡ ὁποία ἦτο χήρα. Καί πολλοί ἀπό τήν πόλιν ἦσαν μαζί της. Μόλις ὁ Κύριος τήν εἶδε, τήν σπλαγχνίσθηκε καί τῆς εἶπε: «Μήν κλαῖς». Ἐπροχώρησε καί ἔπιασε τό φέρετρον, ἐκεῖνοι δέ πού τό ἐβάσταζαν ἐστάθηκαν. Αὐτός εἶπε: «Νεανίσκε, σοῦ λέγω, σῆκω». Καί ἀνεκάθησε ὁ νεκρός καί ἄρχισε νά μιλῇ καί ὁ Ἰησοῦς τόν παρέδωκε εἰς τήν μητέρα του. Ὅλους δέ τοὺς κατέλαβε φόβος καί ἐδόξαζαν τόν Θεόν καί ἔλεγαν: «Προφήτης μέγας ἐμφανίσθηκε μεταξύ μας» καί «Ὁ Θεός ἐπισκέφθηκε τόν λαόν του».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν αἰμνήτων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

γιά πάντα τήν ἁμαρτία μέ τόν σταυρικό του θάνατο (Ρωμ. 6,10).

Ὁ Θεάνθρωπος, γιά νά λυτρώσει τόν ἄνθρωπο, ἔγινε «ὑπήκοος μέχρι θανάτου» (Φιλ. 2,8). Ἡ θυσία Του ἦταν ἐξιλαστήρια (Ἐβρ. 9,28). Σταυρώθηκε «ὑπέρ πάντων» (Β΄ Κορ. 5,14) καί ὄχι στή θέση τοῦ καθένα μας, ἀλλῆ γιά χάρη ὅλων μας. Ἔτσι πέτυχε τή συμφιλίωση τοῦ κάθε ἀνθρώπου μέ τόν Θεό (Ρωμ. 5,10), ἔτσι ὥστε νά μετέχουν στήν αἰώνια κληρονομία τῆς Βασιλείας Του (Ἐβρ. 9,15).

Μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει;

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ (Ρωμ. 5,14) καί στήν ἀνθρώπινη φύση πού προσέλαβε, περιλάμβανε ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος. Ἔτσι πέθανε καί ἀναστήθηκε γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους (Β΄ Κορ. 5,14). Ὁ χριστιανός συνεπῶς, βαπτισμένος στό ὁμοίωμα τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐνωμένος μαζί Του μέ τή θεία Κοινωνία (Ἐβρ. 7,3), γνωρίζει πῶς ὁ βιολογικός θάνατος δέν εἶναι καί δέν γίνεται σέ ἐκεῖνον «ὀσμὴ θανάτου», ἀλλῆ «εὐωδία Χριστοῦ» (Β΄ Κορ. 2,16). Μιά παρουσία τῆς θείας χάρης εἶναι ὁ βιολογικός θάνατος. Γι' αὐτό ὄχι θρῆνοι, ἀλλῆ προσευχή, θεῖες λειτουργίες καί ἔλημοσύνη γιά τήν ἀνάπαυση τῶν προσφιλῶν μας προσώπων.

Μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου, ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει μόνο ὅταν δέν ἀποδεσμευτεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία. Αὐτός εἶναι ὁ πνευματικός θάνατος. Γι' αὐτό κάθε χριστιανός ὀφείλει νά ἐπιδιώκει τή νέκρωση τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν (Ρωμ. 8,13), ἀποσύνδεση μέ τό παρελθόν (Κολ. 3,5), ἄσκηση στήν ἀγιότητα μέσω τῆς μετάνοιας - ἐξομολόγησής. Ἀλλήως караδοκεῖ ὁ αἰώνιος θάνατος, ἡ αἰώνια ἀκοινωνησία τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό στήν ἐπουράνια Βασιλεία.

Εἶθε γιά ὅλους μας, μετά τόν βιολογικό μας θάνατο, νά μὴν ὑπάρξει «ὁ δεύτερος θάνατος» (Ἀποκ. 21,8). Αὐτός νά εἶναι γιά τόν διάβολο μόνο. Ἀμήν.

† Α. Χ.

19 Ὀκτωβρίου 2008: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ
Τωὴλ προφήτου (630 π.Χ.), Οὐάρου μάρτυρος († 307).
Ἦχος: α' – Ἐωθινόν: Ζ' – Ἀπόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ζ' 11-16.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Ὀκτωβρίου, ΣΤ' Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Β' Τιμ. β' 1-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν' 27-39.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Στίς δραστηριότητες τοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, πού ὑλοποιοῦνται μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τόν ἔνθεο ζήλο τῶν συνεργατῶν μας, ἐντάσσεται, καί τό ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, ὥστε οἱ Κληρικοί, οἱ Κατηχητές καί οἱ Συνεργάτες τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἔχουν τό θεῖο δῶρο τῆς ἀκοῆς, νά ἐπικοινωνοῦν μέ ὄσους τό στεροῦνται καί οἱ ὁποῖοι, μέ τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἔχουν ἄλλο τρόπο ἐκφράσεως καί ἐπικοινωνίας. Ἡ διάρκεια τοῦ Σεμιναρίου εἶναι δύο ἔτη καί ἀκολουθεῖ ἕνα ἔτος ἐπιμορφώσεως.

• Ἐγγραφές:

Οἱ ἐγγραφές γίνονται καθημερινά μέχρι τίς 20 Νοεμβρίου στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος, καί τίς ὥρες λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου.

• Ἐναρξη μαθημάτων:

Στίς 23 Ὀκτωβρίου 2008, ἡμέρα Πέμπτη, θά γίνεῖ ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.

• Πληροφορίες:

Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος, τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272.347-346-344 (καθημερινά 8π.μ. – 2μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς).

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοῦς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm